

Het spookt op de spoorbaan

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Het spookt
op de
spoorbaan*

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1953

© J. Nowee, 1953

© Illustraties: Jan van Offeren

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1008 2 (paperback)

ISBN 978 90 499 1122 5 (hardback)

ISBN 978 90 499 1070 9 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Sandhill

Toen Arendsoog Sandhill binnenreed, wachtte hem een ongewoon schouwspel.

Het was niet de eerste keer, dat hij in Sandhill kwam. Ook nu was hij op weg naar Bevercreek, om een bezoek te brengen aan de ranch van Anston, die daar dankzij het ingrijpen van Arendsoog nu in vrede leefde.* Toen was Sandhill een slaperig veestadje, bestaande uit enkele woningen, een paar herbergen en eethuizen, en een hotelletje.

De verandering zat niet in het feit, dat Sandhill gegroeid zou zijn. Misschien waren er wel een paar woningen bij gekomen. Ook was het er nog even zanderig en stoffig als vroeger, en ook nu was de naam van het stadje nog ten volle gerechtvaardigd. (Sandhill betekent 'Zandheuvel'.)

Wat Arendsoog zo opviel was, dat er van de slaperigheid niet veel te bespeuren viel. Het stadje gonsde als een bijenkorf!

Juist toen hij voor de herberg 'De Laatste Kans' afsteeg, met de bedoeling, een frisse dronk te nemen, werden de zwaaiende met kracht opengeworpen en kwam een man naar buiten rollen. Hij duikelde enkele malen over zijn hoofd, en misschien zou hij voortgegaan zijn met die bezigheid, als de voet van Arendsoog hieraan geen einde gemaakt had.

'Hela, kameraad!' riep Arendsoog lachend. 'Wat ben je van plan?'

De man krabbelde langzaam tot een zittende houding overeind en wreef zijn hoofd, nog duizelig van de botsingen welke dit lichaamsdeel had gemaakt.

'Allemaal gek!' bromde hij dan. 'Allemaal gek!'

'Mogelijk,' zei Arendsoog. 'Maar wie bedoel je?'

'Oh!... Au!... Mijn kop!' kreunde de man. 'Gek zijn ze! Wie? Daar binnen natuurlijk!'

* Zie: Arendsoog knapt het op.

‘Waarom?’ informeerde Arendsoog, die nu bemerkte, dat de man daar voor hem een borreltje te veel op had.

‘Zij met hun spoken! Er bestaan geen spoken!’ Akkoord. Maar over welke spoken heb je het?’

Voor de man antwoord kon geven, werden de deuren weer geopend en een breedgeschouderde man kwam naar buiten.

‘Ben je nog niet weg?’ riep hij. ‘Schiet op! Ik wil je hier niet meer zien!’

Tegelijk liep hij met enkele grote stappen naar de zittende toe en wilde hem met zijn zware laars een schop geven.

‘Hola! Wacht even!’ zei Arendsoog, terwijl hij vlug voor de aangevalene ging staan. ‘Waarom wil je hem schoppen?’

De grote kerel keek Arendsoog minachtend aan.

‘Ik vraag me af, waar jij je mee bemoeit,’ bromde hij.

‘Och,’ zei Arendsoog, ‘gewoonlijk laat ik ieder zijn eigen peultjes doppen. Maar in dit geval zijn de partijen een beetje ongelijk verdeeld. Hij zit en jij staat. Jij weegt zowat tweemaal zoveel als hij. Dat gaat niet op.’

‘Als ik hem een afstraffing wil geven, dan heb jij daar niks mee te maken, versta je? Uit de weg!’

Nu zullen allen die Arendsoog reeds kennen, moeten toegeven, dat hij van nature een zeer vredelievende jonge man was, maar dat niets hem meer tegenstond, dan op een dergelijke wijze te worden afgeblaft. In plaats van dan ook ‘uit de weg’ te gaan, zoals hem werd bevolen, plantte hij zich vierkant voor de kerel en beet hem toe:

‘Laat ik je nu even goed duidelijk maken, dat jij over mij niets te vertellen hebt. Ik was met deze man in gesprek, en ik wens dat gesprek af te maken. Als je er bij wilt blijven staan, vind ik dat best. Maar hinder me niet.’

‘Wel, hier dit en dat!’ brulde de man. ‘Dat laat ik niet op me zitten! Ik jou hinderen? Wie denk je wel, dat je bent, ventje!’

‘En wie denk jij wel, dat je bent?’ wierp Arendsoog tegen. ‘De president van de Verenigde Staten?’

‘Ik ben Con Highway, als je het soms nog niet wist!’ siste de man, en wachtte dan even, blijkbaar denkend, dat Arendsoog van deze naam onder de indruk zou komen.

Maar Arendsoog was niet zo gauw ergens van onder de indruk, vooral niet, nu deze naam hem niets zei.

‘Aangenaam zal ik maar niet zeggen,’ lachte hij. ‘Maar toch mag je

mijn naam ook weten. Ik heet Bob Stanhope.'

'Jouw naam kan mij niks schelen. Hoe eerder je uit mijn ogen verdwijnt, hoe liever het me is.'

'Dat plezier kan ik je helaas nog niet doen. Ik was net van plan, hier een verversing te gebruiken.'

'Het schijnt, dat jij er op uit bent, om me dol te maken,' schreeuwde de man.

'Dan moet je maar niet staan te commanderen, kerel,' zei Arendsoog. 'Eerst moet ik uit de weg, opdat jij een weerloze een schop kunt geven, en dan sta je er op, dat ik uit de omgeving verdwijnt. Voor het laatst, ik doe geen van beide. En nou jij weer.'

Ondertussen waren er meer mannen naar buiten gekomen die om de twistenden een grote kring hadden gevormd. Sommigen begonnen te lachen, toen ze Arendsoog zo kalm van antwoord hoorden dienen. Daardoor scheen de grote kerel zich nog meer op te winden.

'Nou ik weer?' brulde hij. 'Nou, dat zul je ondervinden!' Hij deed een paar stappen naar voren en probeerde Arendsoog door een machtige zwaai van zijn behaarde arm te raken met een vuist, die veel weg had van een voorhamer. En Arendsoog zou zeker tegen de grond gegaan zijn... als hij geraakt was. Maar tot grote verrassing van Highway maaide zijn arm in de lucht.

Brullend van woede keerde hij zich om naar de plek waar Arendsoog snel heen gesprongen was, en hernieuwde zijn aanval. Maar ook deze keer raakte hij niets dan lucht. Op hetzelfde ogenblik echter kreeg hij van zijn tegenstander zulk een draai om zijn oren, dat hij suizebolde.

De omstanders schaterden van het lachen, hielden echter verschrikt op, toen Highway zich tot hen keerde en hun toesnauwde:

'Er valt hier niks te lachen! Snuiten dicht, anders zal ik je dadelijk wel krijgen!'

Arendsoog keek verbaasd op, toen hij zag, welk een overwicht deze kerel op al die mannen scheen te hebben. En het sterkte hem in zijn voornemen, Highway eens een lesje te geven. Hij had gemerkt, dat de man die de onmiddellijke aanleiding tot deze twist was geweest, intussen was opgestaan en een plaatsje had gezocht tussen de omstanders. Zodoende kon Arendsoog zich vrij bewegen, en hij maakte hiervan een dankbaar gebruik.

Hij danste om Highway heen, wel begrijpend, dat hij niet in de greep van die machtige handen moest komen. Highway daarentegen deed alle moeite, om zijn tegenstander te pakken te krijgen. Hij be-

gon al naar adem te hijgen, en voelde, dat hij het zo niet veel langer zou kunnen volhouden. Daarom deed hij een vertwijfelde poging, om Arendsoog te grijpen.

En dat werd hem noodlottig!

Terwijl Arendsoog onder de armen van Highway heen dook, schoot zijn vuist omhoog...

Alsof hij in een zoutpilaar veranderd was, bleef de grote kerel plotseling staan... dan zakte hij langzaam door de knieën...

Er ging geen hoeraatje op onder de omstanders. Ze keken enigszins bevreesd naar deze jonge man, die het klaargespeeld had, de oersterke Highway te verslaan. Arendsoog zelf nam verder geen notitie van hen, maar liep de herberg binnen, waar hij aan de bar een glas bier bestelde. Wat hem met opmerkelijke snelheid door een zenuwachtige bediende werd verstrekt.

‘Dank je wel, kameraad,’ hoorde Arendsoog eensklaps.

Naast hem stond de man, die door Highway naar buiten was gesmeten, omdat hij niet in spoken geloofde.

‘Geen dank,’ antwoordde Arendsoog. ‘Ik bemoei me niet gauw met een anders zaken, maar hier waren de partijen wat te ongelijk.’

‘Toch was het misschien voor jou beter geweest,’ zei de man. ‘als je hem zijn gang maar had laten gaan. Reken maar. dat je nog niet van hem af bent.’

‘Daar kun je gelijk in hebben. Hij ziet er helemaal niet naar uit, dat hij een nederlaag sportief zal aanvaarden. Maar ja, dat is een risico, dat ik zal moeten nemen.’

‘Ik heb me nog niet voorgesteld,’ lachte de man, ‘terwijl ik jouw naam zoëven al gehoord heb. Ik heet Bond Breech.’

‘Aangenaam met je kennis te maken, Breech. Wat wil je drinken?’

‘Nou breekt me de klomp! Terwijl ik jou net wat wilde aanbieden! Dat is immers niet meer dan een staaltje van mijn plicht, omdat je mij uit de narigheid hebt geholpen.’

‘Een andere keer dan maar,’ lachte Arendsoog, terwijl hij de bediende een wenk gaf.

Toen ze hun consumptie gekregen hadden, trok Breech Arendsoog mee naar een tafeltje.

‘Maar nou in ernst,’ begon hij fluisterend. ‘Weet je wel, dat je je een machtige man tot vijand hebt gemaakt?’

‘Ik kreeg wel de indruk, dat Highway hier heel wat in de melk te brokkelen heeft,’ gaf Arendsoog toe.

‘Dat heeft hij zeker! Iedereen kijkt hem hier naar de ogen.’

‘Wat is het voor een kerel? Wat doet hij voor de kost?’

‘Heeft hij een ranch?’

‘Nee, een ranch heeft hij niet. Ik zou niet kunnen zeggen, dat hij een bepaald beroep heeft. Hij doet van alles en nog wat, als hij tenminste zin heeft om wat te doen. Meestal hangt hij wat rond, speelt veel, waarbij hij bijna altijd wint...’

‘Toevallig... of opzettelijk?’

‘Je bedoelt, dat hij vals speelt? Nou, ik voor mij geloof wel, dat iedereen daar van overtuigd is. Maar tot nog toe heeft er niet een dat tegen hem durven zeggen. Ik vermoed, dat hij hem tot moes zou slaan.’

‘Tjonge,’ lachte Arendsoog, ‘dat lijkt me een kei van een kerel. Als ik meer tijd had, zou ik vast nader kennis met hem willen maken. Maar jammer genoeg ben ik hier alleen maar op doorreis.’

‘Dat is dan maar goed ook, want ik ben er zeker van, dat je leven vanaf dit ogenblik niet veel meer waard is, als je ooit nog eens in zijn handen viel.’

‘Tussen haakjes,’ ging Arendsoog nu tot een ander onderwerp over, ‘je had het er straks over, dat je niet in spoken geloofde. Wat bedoelde je daar eigenlijk mee?’

‘Dat is een heel verhaal,’ zei Breech. ‘Als je even tijd hebt...’

‘Ga je gang maar.’

‘Wel, je moet weten, dat ze hier allemaal denken, dat het spookt op de nieuwe spoorbaan.’

‘Welke nieuwe spoorbaan?’

‘De lijn, die nog niet zo lang geleden van Palmida tot hier is doorgetrokken.’

‘O ja, dat heb ik wel opgemerkt. Maar die heeft niet veel om het lijf, wel? Er is toch maar één baan?’

‘Ja, en er wordt voorlopig alleen vracht vervoerd.’

‘Spoken?’

‘Nee, die komen er volgens al die hazeharten aan te pas. Een paar dagen geleden kwam voor de zoveelste keer het treintje niet op tijd binnen, hoewel het toch op het vastgestelde uur uit Palmida was vertrokken. De sheriff ging een onderzoek instellen...’

‘Is hier dan een sheriff?’

‘Nee, die van Bevercreek. Sandhill valt onder zijn district. Hij vond de trein...’

‘Ontspoord?’

‘Welnee. Dat is juist het geheimzinnige. Hij stond daar rustig op de rails. Alle goederen waren in de wagons aanwezig. Het vuur in de locomotief was gedoofd, bij gebrek aan brandstof natuurlijk. Maar van het personeel was geen spoor meer te bekennen.’

‘Geen spoor, zeg je? Maar dat is toch onmogelijk!’

‘Toch is het de waarheid. Natuurlijk waren er wel sporen rondom de trein. Er hadden een paar paarden rondgelopen. En die sporen heeft de sheriff een eindje kunnen volgen. Maar hij raakte ze al gauw op de rotsgrond kwijt. We staan gewoon voor een raadsel. Want wie houdt er nu een trein op, zonder hem te beroven. En waar zijn de machinist, de stoker en de conducteur gebleven?’

Na deze verrassende mededelingen van Breech was het een tijdlang stil. Was het wonder, dat Arendsoog helemaal vergat, wat het eigenlijke doel van zijn reis was? Hier was een geheim op te lossen, en hoewel niemand hem gevraagd had, om te helpen, werd zijn nieuwsgierigheid in hoge mate geprikkeld.

Wat zat hier achter? Waarom liet men een trein stoppen, zonder zich er verder mee te bemoeien? Het was duidelijk, dat hier geen gewone treinrovers aan het werk waren geweest. Maar wat was dan de bedoeling?

‘Ik merk wel,’ onderbrak Breech zijn gedachten, ‘dat je het een even gek geval vindt als ik. Maar jij zult toch bijgeval ook niet in spoken gaan geloven?’

‘O nee!’ lachte Arendsoog. ‘Maak je daar maar niet ongerust over. Er moet een natuurlijke oorzaak voor zijn. Dat staat voor mij vast. Ik zou best zin hebben, om die oorzaak eens op te sporen.’

‘Waarom zou je je hiermee bemoeien? Als je nou een detective was...’

Plotseling hield de man op en keek Arendsoog verbaasd aan.

‘Wat wat zei ik daar?’ fluisterde hij dan. ‘Een... detective. Wacht eens... Hoe was ook weer je naam? ...Stanhope, niet? Bob Stanhope... Maar... o, drommels... Kerel, dan ben jij Arendsoog! De man, die een tijd geleden Anston heeft geholpen. Heb ik het bij het rechte eind?’

‘Het is zo,’ gaf Arendsoog toe.

‘O, maar dan...’

Breech kwam half overeind uit zijn stoel. Maar Arendsoog hield hem vlug tegen.

‘Als je van plan bent, om dat in Sandhill rond te gaan bazuinen,’ zei hij, ‘dan verzoek ik je dringend, om dat nu juist niet te doen. Ik geef

toe, dat dit mysterie me aantrekt. En ik wil er graag iets naders over te weten komen. Maar het hoeft niet bekend te worden, dat ik me er mee wil bemoeien. Het zou de spoken kunnen afschrikken, zie je. En als zulke rare spoken op hun hoede zijn, dan zou het wel eens verdraaid moeilijk kunnen worden, ze bij hun jasje te pakken.'

'Ik heb het een en ander over je gehoord,' fluisterde Breech met ontzag. 'Ze zeggen, dat...'

'Ze zeggen zoveel,' onderbrak Arendsoog. 'En je moet lang niet alles geloven, wat ze zeggen.'

'Ja maar, ik geloof toch wel, dat het jou zou lukken, om er achter te komen, wat hier gaande is.'

'Ik wil het in ieder geval proberen. Maar daarvoor zal ik eerst eens gaan praten met sheriff Ralph Cornell van Bevercreek. Ik wil precies weten, wat hij ontdekt heeft.'

'Dat hoef je aan hem niet meer te vragen. Dat heb ik je zoëven al verteld.'

'Cornell is niet iemand, die zijn mond voorbij praat. Als hij iets opgemerkt heeft, dat hij beter vindt, voorlopig onder zich te houden, dan kun je er van verzekerd zijn, dat hij dit niet aan de grote klok hangt. Maar ik denk wel, dat hij het aan mij zal willen vertellen.'

'Luister, Stanhope, ik wil jou eens wat zeggen. Ik ben zelf een kleine rancher. Er is mij veel aan gelegen, dat er hier met Sandhill een behoorlijke spoorverbinding komt. Natuurlijk zal die lijn wel doorgetrokken worden tot Bevercreek, als het tenminste de moeite loont. Dat lijntje vanaf Palmida tot hier is om zo te zeggen maar een proef. Lukt het, dan krijgen wij een paar goede laadstations voor de verzending van ons vee. Maar als er van dergelijke gekke dingen gaan gebeuren, dan begrijp je wel, dat de spoorwegmaatschappij zich nog wel eens even zal bedenken, eer ze er toe overgaan, hier een vast dubbelspoor te leggen. Daarom wil ik je helpen, zoveel ik kan. En ik weet zeker, dat er verschillenden hier zijn, die dat ook willen doen. Vooral, als ze in de gaten krijgen, dat die spookgeschiedenis helemaal uit de lucht gegrepen is.'

'All right,' zei Arendsoog, terwijl hij opstond, 'misschien doe ik nog wel eens een beroep op je hulp. Maar doe jij me een genoegen, en houd voorlopig je mond stijf gesloten. Afgesproken?'

'Afgesproken!' stemde Breech toe.

HOOFDSTUK 2

Net als toen!

Toen Arendsoog de deur opende van het kantoor van de sheriff, leek het hem, alsof de tijd had stilgestaan. Net als toen hij Barbara Anstonging helpen*, trof hij sheriff Ralph Cornell aan in zijn stoel, die achterover leunde tegen de muur, terwijl zijn voeten op de rand van zijn bureau rustten. En om het tafereel te vervolmaken, zat tegenover hem weer zijn deputy (helper) hem grinnikend aan te kijken.

‘Toch zit je maar weer lelijk in de knoei, Ralph!’ lachte Shorty Brooks, de deputy.

‘Ja, en elke keer dat me dit overkomt,’ bromde de sheriff, ‘heb ik een deputy, die me daar dadelijk uit helpt.’

‘Ik geef toe, dat ik er ook niet veel van terecht breng. Maar ik speel hier ook de tweede viool. Jij moet de toon aangeven.’

‘Tjonge, wat word jij muzikaal! Of we daar wat mee opschieten! Ik wou maar, dat Arendsoog hier was. Die zou wel een uitweg weten. Het liefste had ik hem als deputy, in plaats van zo’n slaapkop als jij.’

‘Hands up!’ bulderde ineens een stem vanuit de deuropening.

Met een plof kwam de stoel van de sheriff op de grond neer. Hij vergat echter zijn ene been van het bureau af te nemen, met het gevolg, dat hij zijdelings van de stoel afgleed en een rare buiteling maakte.

Shorty had automatisch zijn handen in de lucht gestoken. Toen kreeg hij de indringer in het oog...

Van pure verbazing bleven zijn handen, waar ze waren, en zijn mond zakte open.

‘Alle drommels...’ fluisterde hij dan. ‘Heb je ooit... Arendsoog!! Nee maar!’

De sheriff had zich intussen in zoverre hersteld, dat hij een blik kon slaan op zijn vermeende aanvaller. Toen was hij ongelofelijk vlug, gezien zijn omvang, op de been en stapte op Arendsoog toe.

* Zie: Arendsoog knapt het op.

‘Stanhope! Als je over de duvel spreekt...’

‘Nou, zeg,’ lachte Arendsoog, ‘dat noem ik niet erg vriendelijk! Om mij te vergelijken met een duvel!’

‘Nou ja, het is maar bij wijze van spreken,’ verontschuldigde de sheriff zich snel. ‘We hadden het juist over je, toen...’

‘Dat hoorde ik.’

‘Ja, zie je, de kwestie is... Maar man, blijf toch niet staan! Ga zitten. Ga zitten! En Shorty, doe in ‘s hemelsnaam die mond dicht! Het tocht hier verschrikkelijk!’

‘En je handen mag je ook wel laten zakken,’ voegde Arendsoog daar glimlachend aan toe.

‘Dank je wel,’ bracht Shorty er uit. ‘Jij bent er anders een, die iemand de stuipen op het lijf kan jagen. Waar haalde je die donderstem ineens vandaan?’

‘Och, zo af en toe meet ik me wel eens een andere stem aan. Dat kan je te pas komen, zie je. Dat heb ik ondervonden.’

‘Je komt eigenlijk als geroepen, Stanhope,’ zei de sheriff. ‘We zitten weer eens met een moeilijk geval. En natuurlijk weet die stomme deputy van mij daar geen raad mee.’

‘De sheriff wel,’ spotte Shorty. ‘Maar hij zegt lekker niet, wat de oplossing is.’

‘Jullie bedoelen natuurlijk die spookgeschiedenis op de spoorbaan,’ merkte Arendsoog op.

‘Hij weet het al weer!’ zuchtte Shorty. ‘Wanneer kunnen wij jou nu eens iets nieuws vertellen?’

‘Och, ik kwam door Sandhill,’ legde Arendsoog uit. ‘En daar had ik een avontuur.’

‘Wat doe jij met die avonturen,’ vroeg Shorty. ‘Zoek je ze op, of komen ze naar je toe?’

‘Shorty, hou nou eindelijk eens je vervelende snuit dicht,’ beval de sheriff. ‘Laat Stanhope vertellen.’

‘Ja baas,’ gehoorzaamde Shorty.

Daarop gaf Arendsoog een kort overzicht, van wat hem in Sandhill overkomen was.

‘Zo zo,’ merkte de sheriff op, toen Arendsoog zweeg, ‘heb jij het met Highway aan de stok gehad! Nou, dan mag je wel heel goed uitkijken,

* Zie: Arendsoog in de knel.

zeg! Anders kon je dat wel eens duur te staan komen!’

‘Dat zal ik wel doen ook,’ zei Arendsoog. ‘Breech heeft me ook al voor hem gewaarschuwd.’

‘Breech is een rechtschapen kerel,’ meende de sheriff. ‘Jammer, dat hij vaak een borrel te veel drinkt. Dat brengt hem telkens weer in moeilijkheden.’

‘Hoe kom je eigenlijk hier in de buurt verzeild, Arendsoog?’ vroeg Shorty nieuwsgierig.

‘Wel,’ antwoordde Arendsoog, ‘ik was van plan, een bezoek te brengen aan Anston...’

‘En zijn beide aardige dochters,’ vulde Shorty langs zijn neus weg aan.

‘Waarom niet?’ glimlachte Arendsoog. ‘Het zijn geen van beiden katjes om zonder handschoenen aan te pakken. Maar moedig zijn ze, dat staat als een paal boven water.’

‘Hoe lang denk je daar te blijven?’ wilde de sheriff weten.

‘O, maar een paar dagen. Misschien ga ik wel weer terug, als ik jou geholpen heb bij dat mysterie van de spoorbaan. Tenminste, ik wil een poging wagen. Die geheimzinnige geschiedenis trekt me aan, zie je. Misschien lukt het me niet, om de zaak op te helderen, maar in ieder geval wil ik proberen, je te helpen.’

‘Als ik het niet dacht!’ jubelde de sheriff. ‘Halleluja! Nou hoeven we niet langer met de handen in het haar te zitten!’

‘Niet te voorbarig, sheriff!’ lachte Arendsoog. ‘Ik zei, dat ik een poging wilde wagen. Maar dan zul je me eerst alles moeten vertellen, wat je er zelf van weet.’

‘Nou, ik geloof, dat je dat al van Breech gehoord hebt,’ zei de sheriff. ‘Ik zou niet weten, wat ik daar nog aan toe moet voegen.’

‘Wie weet. Vertel me eerst maar eens, of dit de enige keer is, dat het gebeurde.’

‘O nee! Het is al meer voorgevallen. En je weet nooit...’

Hij zweeg plotseling, toen het geroffel van een in razende vaart galopperend paard tot hem doordrong. Vlak bij het kantoor hield het geluid op en even later werd de deur opengesmeten. Een man, van boven tot onder met stof bedekt, stond in de opening.

‘Jack Hooper, wat kom jij hier doen?’ vroeg de sheriff. ‘Het is weer zo, sheriff!’ hijgde de man. ‘Het is weer zo!’

‘Wat is er weer zo?’

‘De... de spoorbaan...’

‘Wat?! Je wilt toch niet zeggen, dat...’

‘Ja, dat wou ik wel zeggen! We gingen op zoek, toen de trein van gisteravond niet op tijd binnenkwam. En we vonden hem weer... Net als de eerste keer...’

‘O, drommels!’ fluisterde Shorty.

‘Sheriff,’ kwam Arendsoog er snel tussen, ‘mag ik een paar vragen stellen?’

‘O, met alle plezier,’ stemde de sheriff moedeloos toe.

‘Dit zal me wel mijn baantje kosten, maar ga in ieder geval je gang.’

‘Nooit de moed opgeven, sheriff,’ monterde Arendsoog hem op.

Hij liet Jack op zijn stoel plaats nemen, terwijl hij zelf op de rand van het bureau ging zitten.

‘Waar vonden jullie de trein?’ vroeg hij dan.

‘Ja, hoor eens, neem me niet kwalijk,’ begon Jack aarzelend, ‘maar wie ben jij? Ik kwam hier voor de sheriff.’

‘O, dat is in orde,’ zei de sheriff. ‘Laat hem zijn gang maar gaan. Misschien kan Stanhope ons helpen.’

‘All right dan. Je wou weten, Stanhope, waar we de trein vonden? Ken je de weg van Palmida naar Sandhill?’

Arendsoog knikte.

‘De lijn maakt een grote bocht, tussen een paar hoge heuvels door. Ze hebben dat gedaan, om de grote kosten van tunnels graven te voorkomen. Misschien zouden ze die later wel gemaakt hebben, als het ooit tot een dubbel spoor was gekomen. Maar daar zullen ze nu wel van af zien, denk ik.’

‘Ik geloof, dat ik weet, welke bocht je bedoelt,’ zei Arendsoog. ‘Er is daar één heuveltop, die als een wijzende vinger de lucht in steekt. Is het daar?’

‘Juist. De Indianen hebben die top dan ook de Wijzende Vinger gedoopt. Nou, even voorbij die bocht stond de trein...’

‘En staat hij daar nog?’

‘Dat zal wel. Als tenminste de maatschappij hem al niet heeft laten weghalen. We hebben natuurlijk onmiddellijk naar Palmida getelegrafeerd.’

‘Dus, als we vlug zijn, vinden we hem misschien nog daar?’

‘Dat is best mogelijk.’

‘Ben je niet te moe, om nog eens die rit te maken?’

‘Geef me maar een vers paard.’

‘In orde! Sheriff, kun jij voor een vers paard zorgen? Goed. Haal jullie eigen dieren ook. Dan gaan we er heen.’

‘Moet je dan niet eerst naar Anston?’ vroeg de sheriff, blij verrast.

‘Dat kan wachten. Ik wil het zaakje graag zien, nu het spoor nog jong is.’

‘Prachtig!’ riep de sheriff uit. ‘Shorty, haal jij een paard voor Jack. Ik zorg voor de onze!’

Shorty rende de deur uit naar de stalhouderij.

Tien minuten later waren ze op weg naar de plek, waar, naar zij hoopten, de trein nog zou staan.

HOOFDSTUK 3

Een raadsel

Het was een geforceerde rit geweest. De paarden lieten de kop hangen. Zelfs dat van Arendsoog, Lightfeet, toonde tekenen van vermoeidheid.

Maar hun moeite werd beloond.

‘Kijk,’ zei Jack wijzend, ‘daar staat hij.’

‘En zo te zien, nog volkomen verlaten,’ voegde Arendsoog daar aan toe. ‘Het schijnt, dat wij het personeel van de maatschappij voor zijn.’

Het maakte een enigszins griezelige indruk, zo’n ‘dode’ trein temidden van de woeste natuur. Het was, alsof de heuvel zijn vinger waarschuwend opstak, de nader komende ruiters wijzend op de geheimzinnige gevaren, welke hun wellicht wachtten.

Ze hadden onwillekeurig hun paarden ingehouden, huiverig om het gebied te betreden, waar zich een mysterieus drama had afgespeeld.

‘Kom, laten we verder gaan,’ zei Arendsoog ten slotte.

‘Maar we moeten voorzichtig rijden, om de sporen niet uit te wisselen.’

Dicht bij de locomotief stegen ze af, en Arendsoog onderzocht nauwkeurig de grond, daarbij geholpen door de beide politiebeambten.

‘Sporen in overvloed,’ meende Arendsoog. ‘Maar of we er wat aan hebben... Enfin, laten we ze volgen.’

Het scheen, dat hun zoeken ook nu weer vruchteloos zou zijn. Een tijd lang waren de sporen goed te zien, maar dan kwamen ze op de harde rotsgrond, en ze verdwenen geheel.

‘Ik telde zes of zeven paarden,’ zei Arendsoog. ‘Aannemende, dat de machinist, de stoker en de conducteur op paarden zijn weggevoerd, moeten er dus ten hoogste vier aanvallers geweest zijn.’

‘Weet je, wat ik niet begrijp?’ kwam Shorty. ‘En dat is?’ vroeg de sheriff.

‘Dat je helemaal geen sporen van een gevecht ziet. Als er maar zo weinig aanvallers geweest zijn, hoe is het dan mogelijk, dat het perso-

neel zich zo maar heeft laten overrompelen?’

‘Daar zit wat in,’ meende Arendsoog, toen hij even nagedacht had. ‘Maar toch moeten we aannemen, dat ze zich zonder slag of stoot hebben overgegeven. Laten we in ieder geval de trein zelf eens nader bekijken.’

Maar hoe ze ook zochten, ze konden geen kogelgaten vinden. Het begon er hoe langer hoe meer op te lijken, dat er geen schot gelost was. En dat maakte de zaak nog zoveel raadselachtiger.

‘Snap jij dat nou?’ vroeg de sheriff verbaasd. ‘Het bestaat toch niet, dat ze met hun vieren de hele trein hebben kunnen bestrijken? Ik zou toch zeggen, dat een of meer van het personeel wel een poging tot ontvluchting had kunnen doen. Maar we vonden helemaal geen sporen, die daarop wijzen.’

‘Er is nog een andere mogelijkheid,’ zei Arendsoog.

‘Misschien zijn enkele aanvallers met de trein meegereisd, en hebben de treinbeambten stuk voor stuk overweldigd.’

‘Daar geloof ik niets van,’ wees de sheriff af. ‘Dat zou men toch in Palmida gemerkt moeten hebben. Passagiers worden op deze trein onder geen enkele voorwaarde toegelaten.’

‘Wie beweert, dat ze als passagiers meegegaan zijn?’ zei Arendsoog. ‘En dan bedoel ik, betalende passagiers. Het kunnen best versteekelingen zijn geweest. Volgens mij een klein kunstje, om je achter een stapel kisten te verbergen, en op het juiste moment te voorschijn te komen. Nee, sheriff, met die mogelijkheid moeten we absoluut rekening houden.’

‘Wat hebben we er eigenlijk aan, of we dat al weten,’ kwam Shorty er tussen. ‘Een feit is, dat die mensen verdwenen zijn. En dat we niet weten, waar de aanvallers ze hebben heengebracht.’

‘Shorty heeft gelijk,’ meende Jack te moeten opmerken. ‘Zeker,’ gaf Arendsoog toe. ‘Het is er mij alleen maar om te doen, te weten te komen, of het hier om een grote bende gaat, dan wel om een kleine troep. Als dit zo is, dan wordt het veel moeilijker. Een grote bende kan zijn sporen lang niet zo gemakkelijk verbergen op de duur. Maar een klein troepje handige kerels kan ons lange tijd om de tuin leiden.’

‘Ik wou, dat ik wist, in welke richting we moesten zoeken,’ zuchtte de sheriff.

‘Waar komen we, als we recht over dat rotsplateau rijden?’ vroeg Arendsoog, wijzend op de plaats, waar ze de sporen waren kwijt geraakt.

‘Aan de oostkant van de zogenaamde Bad Lands,’ antwoordde Shorty. ‘Een ruw en ongenaakbaar gebied. Er komt daar praktisch nooit iemand. Vee kan daar niet leven, want voor zover we weten, groeit er daar nergens gras.’

‘Zijn die Bad Lands uitgestrekt?’

‘Ja. Als je van plan bent, om daar een onderzoek in te stellen, dan kan ik je wel vertellen, dat dit gelijk zou staan met het zoeken van een naald in een hooiberg. Daar zou je weken mee kwijt zijn. En het is dan nog maar de vraag, of je wat bereikt zou hebben.’

‘Hm!’ zei Arendsoog. ‘Nee, dan zullen we daar maar niet aan beginnen. Maar, hoe dan ook, dit raadsel moet tot een oplossing gebracht worden. Tot nog toe geloof ik wel, dat er geen mensenlevens mee gemoeid zijn geweest. Bovendien hebben we nog de eigenaardige omstandigheid, dat er zo te zien niets geroofd is. ‘Maar wie garandeert ons, dat dit zo blijft?’

‘Allemaal tot je dienst,’ bromde de sheriff, ‘maar wat zou jij dan willen doen? Ik zie geen mogelijkheid, om tot een oplossing te komen.’

‘Voorlopig wilde ik voorstellen, om hier te kamperen,’ antwoordde Arendsoog. ‘De paarden zijn te moe, om nu al terug te gaan, en voor die tijd is de avond gevallen.’

‘Daar gaat mijn avondmaal!’ zuchtte Shorty, die een vriend van lekker eten was. ‘En ik rammel nu al van de honger!’

‘Waarom zouden we het zonder eten stellen?’ vroeg Arendsoog. ‘In de trein zullen we toch wel het een of ander kunnen vinden. Al waren het alleen maar blikjes.’

‘Drommels ja! Je hebt gelijk!’ riep Shorty opgelucht uit. ‘Kom, Jack, dan gaan we op onderzoek uit!’

‘Hela! Wacht eens even!’ hield de sheriff hem terug.

‘Die waren zijn ons eigendom niet! Daar mogen we niet aan komen!’

‘Weet ik wel, sheriff,’ stelde Arendsoog hem gerust. ‘We zullen noteren, aan wie ze geadresseerd zijn, en we vergoeden hem de schade.’

‘O, op die manier? Dan is het mij goed,’ stemde de sheriff toe.

Het duurde niet lang, of een gejuich vanuit een der wagons wees aan, dat Shorty en Jack wat gevonden hadden, en niet lang daarna vlamde een vrolijk vuurtje opzij van de locomotief, en waren Jack en de deputy druk bezig met het bereiden van het avondmaal.

Onder het eten bespraken ze nog lang en breed het probleem, zonder echter een stap nader tot de oplossing te komen. Ten slotte zei